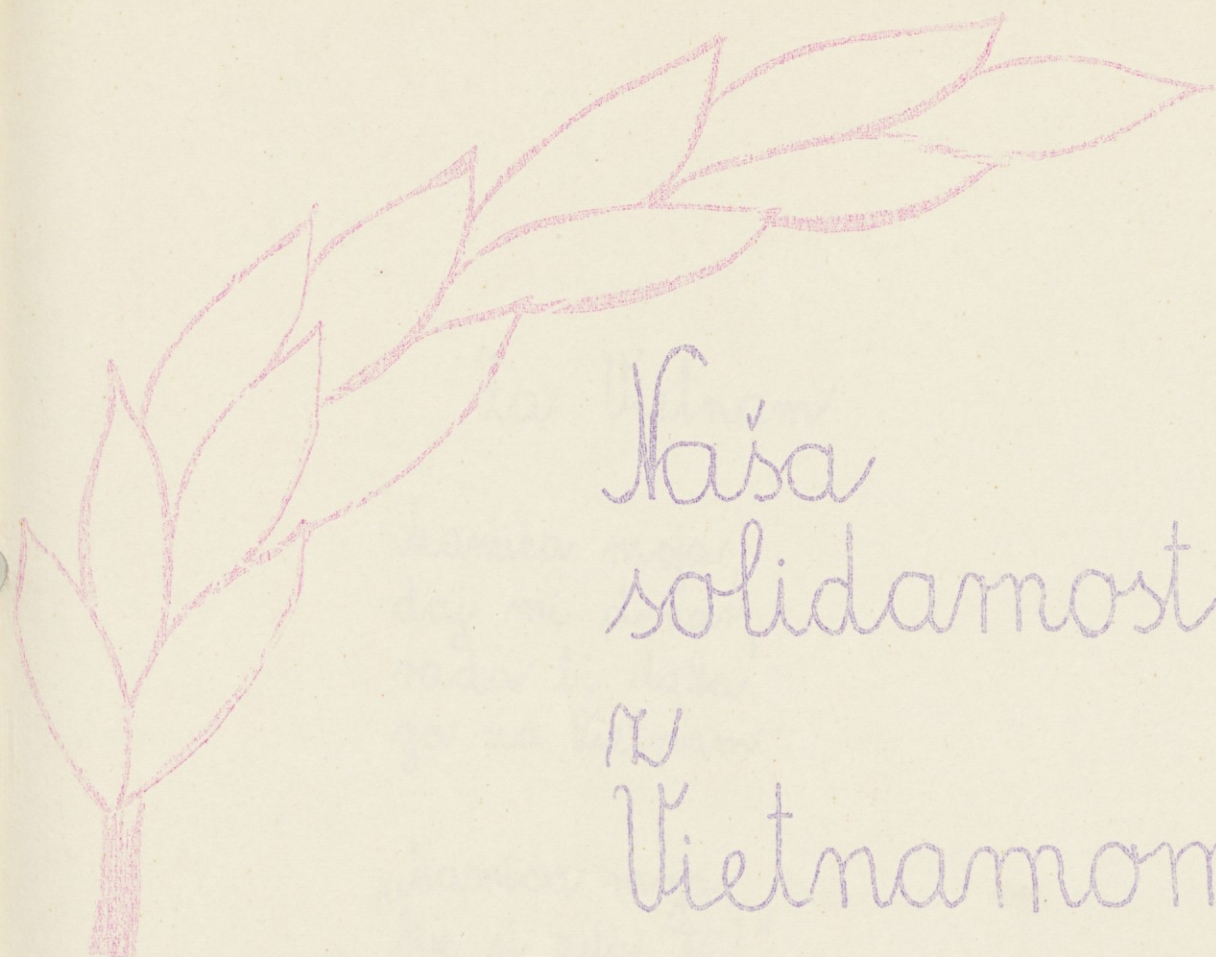

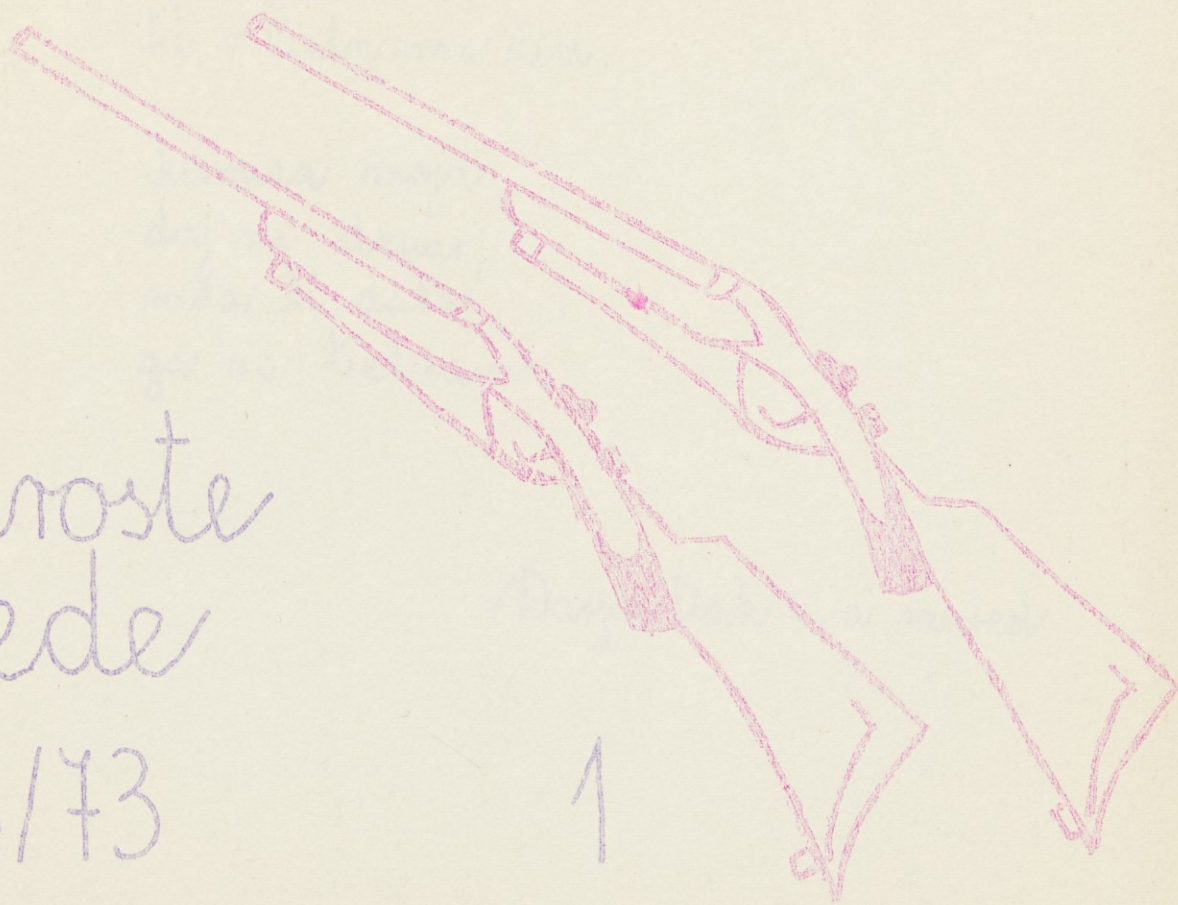
Dhan moste
besede

Kaša
solidarnost

u

Vietnamom

Preproste
besede

1972/73

1

Za Vietnam

hamica moja,
daj mi denar,
rada bi dala
ga za Vietnam!

"hamica moja,
kje si kdaj ti?"
sprasuje otrok,
ki v Vietnamu živi.

hamica moja,
daj mi denar,
rada bi dala
ga za Vietnam.

Darja Blokh 4. a razred

Pogumen si, Vietnamiček!

Tudi tebi je posvečen teden solidarnosti, mladi Vietnamiček! Potreben si naše pomoči, našega sočustvovanja. Otroci, ki živimo v svobodi, si ne moremo toliko predstavljati tvojega trpljenja. Tako kot mi hodiš tudi ti v šolo. Toda mi se učimo v svetlih, toplih učilnicah, ti pa se učiš v temnih bunčkerjih. Ko bi bil vsaj tu brez strahu pred sovražnikom! Vsak trenutek se bojiš, kdaj bo prišel kruti sovražnik. Tvoja domovina je kraj, kjer se je človek pokazal krutejši, bolj kot mora biti. Le kakšno srečo morajo imeti vaši sovražniki, da se jim ne smiliš ti in tvoji sovrstniki. Pogumen si: ti, tvoji sovrstniki in vaši starši. Od lakote umirate na svobodo, pa je nimate. Ljubkejši ste od sovražnikov, vendar vam kragujejo nad njimi. Koliko bomb so že vržili na vas, pa vas niso uničili. Kakaj? Zaradi vašega poguma, hrabrosti in ljubezni do svobode, do domovine. Kato ste potrebni naše pomoči! Kelim, da bi kmalu postali svobodni, da bi tudi ti vedel, kakšno je življenje v svobodi, o kateri si toliko slisal.

Mari Ramovš, 8. razred

Pogumem si, Vietnamček!

Ko pogledam na tleh kos kruha, se
velj spominam mate, pogumni Vietnamček!

Ti nos nekateri stroci razmetujejo kruh
kot kamenje. Ti pa stradaš in si vedno lačen. Ko
bi mogla, bi ti mnogokrat poslala kakšen piš =
ljaj. Vem, da bi se morda skorjica kruha zelo radi
veselil.

Ali spleh vs, kaj je to svoboda? Kakšno
je življenje, ko si svoboden? Ne vs!

Rojen si bil v vojni in še sedaj živiš v
vojni. Malo je moči, da bi lahko v miru razpal.
In malokdaj si tako srečen, da se do s tega
majaš.

In kje so tvoji starši? Mati je umrla
od gladi, oče se bori na fronti, ti pa se poti =
kaš po ulicah in stradaš. Isknil si, da boš šel
po očetovih stopinjah. Spremeniš po boljšem življe =
niju.

Želim ti, bratni Vietnamček, da bi hili mi
čimprej svobodni, da bi spoznal, da je lahko
vsi tudi lepi!

Darinka Lovrl, 8. marec

Pogumni si, Vietnamci!

Pšern ti s spoštovanjem, tebi ubogemu vietnami
skernu otroku! Zrem v ta beli papir, toda me vidim leh
ink, ampak tvoj objokani, a pogumni obraz. Zakaj je tvoj
obraz žalosten? Kaj si naredil, da moraš tako topeti? Za
radi pšica ljudi, ki jim ni za tvojo domovino, temveč
so željni krvi, topljenjo drugih. Ločijo odnhati, ampak
gledajo le na svoj ponos. Krovni je ta ponos, le vidijo
tebe in tvojih tovarišev, ki lačni blodite po zemlji nako
nami z bombami. Ves svet občuduje tebe in tvoj narod.
V vas piše v časopisih, knjigah, novice sprejmemo po
radio in televiziji, toda ne spominjo se vas, ko ravrejo
košček kruha in razmetujejo dinar.

Nikoli ne obupaj, Vietnamci. Za kar so
se borili tvoj stari, za kar se boriš ti, bo dobljeno. Ves
svet bo slavil tebe in tvoj pogumni narod.

Latka Žgonc, 8. razred

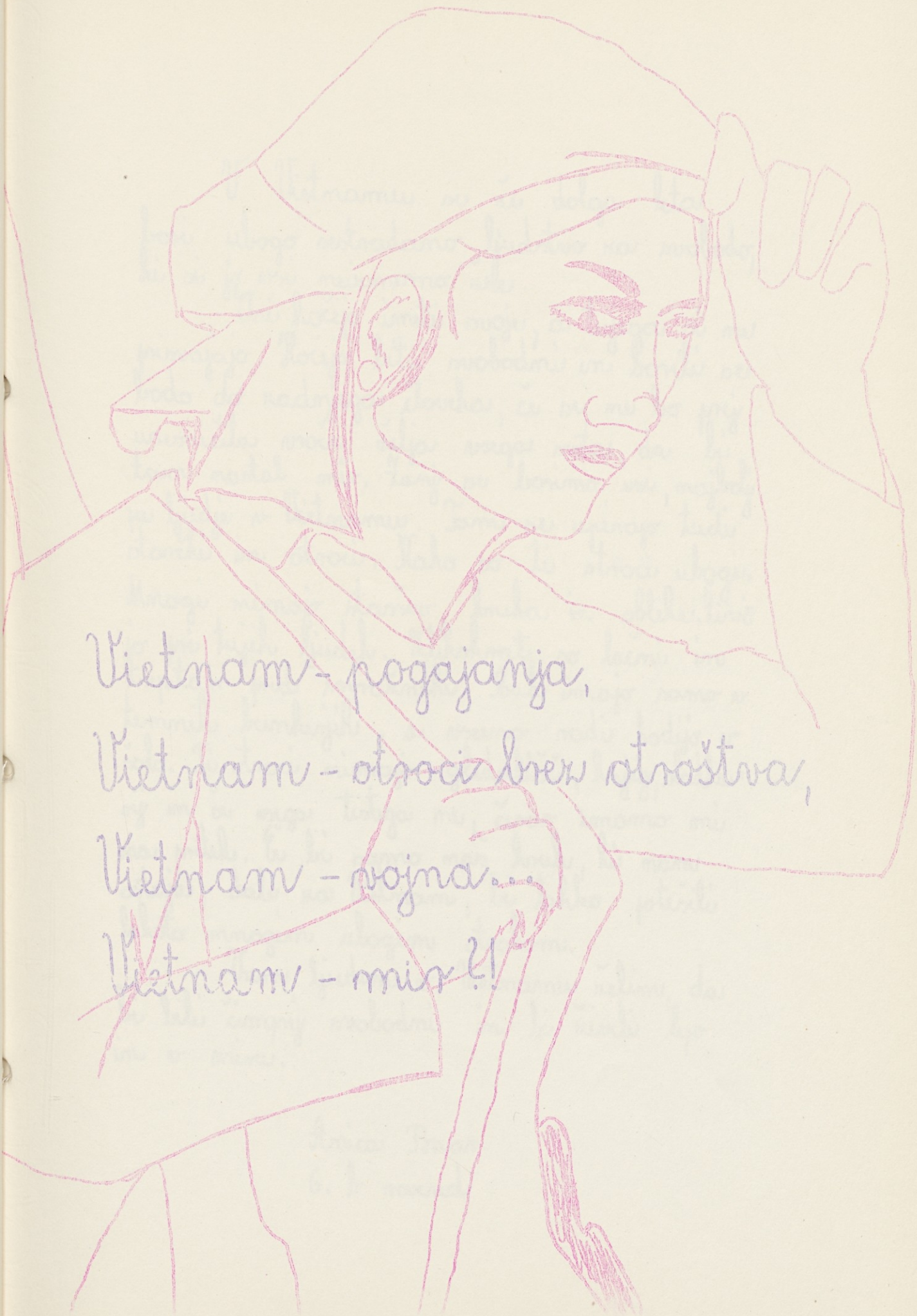
Vietnam

Mnogo ma širnemu svetu je dešela,
med njimi je tudi Vietnam,
hjer vojna strašotna divja.

Ube mahnov strojnici ropotajo,
v temnih bunkrijah pa stroji krepotajo.
Kimejo pleki, ne očeta in mame
nimejo sol, ne tople inbe in hrane.

Tudi oni si mine žele,
kajto se konj tudi hvalno lonu.
Kikomur se oni ne podajo,
lonu se nau robedo in nu, kar imajo.

Anica Brear, 6. 1. 1968

Vietnam - pogajanja,

Vietnam - otroci brez otroštva,

Vietnam - vojna...

~~Vietnam - mix?!?~~

V Vietnamu su še dolga leta
bori ubogo stradano ljudstvo za svobodo,
ki si jo vsi nemarno isle.

Oni hočejo imeti svojo, a tujega si ne
pustajo. Hočejo biti svobodni in borili se
bodo do zadnjega človeka, če se ne bo prej
umunicila vrca naša našega sveta, da bi
tam nastal mir. Torej se borimo vsi, najbolj
pa ljudje v Vietnamu. Tam se upirajo tudi
stari in otroci. Kako so ti otroci ubogi.
Mnogi nimajo staršev, brata in sestre. Živijo
jo pri tujih ljudeh. Velikokrat so lačni in
trpetajo pred sovražniki. Puke imajo samo v
temnih bunkirjih, a vseno radi hodijo v
šolo. Ti otroci nimajo gledališč, knjig, sladka-
rij in še mnogo drugega ne, česar imamo mi
na pretek. Če bi namo naš brata, ki nam
ostaja, dali na Vietnam, bi lahko potekali
lahko mnogim ubogim otrokom.

Vsem ljudem v Vietnamu želimo, da
bi bili čimprej svobodni in bi živeli lepo
in v miru.

Amica Pinar

6. 8. 1968

Vsak dan slišimo po radiu in v televizijskih oddajah besedo Vietnam. Vojna v Vietnamu traja že več kot deset let. Amerikanci vržejo na Vietnam vsak dan na tisoče ton bomb. Vsak dan umre veliko nedolžnih ljudi. Kačigajo jim pridelke na poljih in naselja. Na konferencah pa se mirovne sile pogovarjajo, ali naj vojno končajo ali ne.

V bunkerjih globoko pod zemljo se vietnamski otroci učijo. Mnogi sploh nimajo staršev. Ustrelili so jim jih med njihovimi sini. Lanije skrbje dobri ljudje. Če se mi mastimo z mesom, oni grizejo majhno, trdo skovano kruha. Če mi mimo spimo, so oni vsaki hip pripravljeni, da sbežijo drugam.

Upnari imajo Amerikanci velikansko premoč, se Vietnamci borijo za svojo svobodo. Ne bojijo se smrti. Podobno je bilo tudi pri nas med NOB.

Želim pa, da bi se vojna v Vietnamu kmalu končala in bi tudi Vietnamci razvili srečno življenje.

Miro Brezovar 6. a. r.

Vietnamu je vojna, ki se neprestano nadaljuje že več let.

Lepravi Vietnamci želijo imeti pogajanja na mir, vendar želijo moč prepovedati in vojna se nadaljuje. Vojna pa pripada vsakemu človeku, morajo govoriti strokovno, jemlje starše in jim poruša domove. Otroci, ki so lačni in prenebli, radi hodijo v šole in pomagajo očetom osvobajati domovine. Hojijo po ulicah s puškami na ravnih in kličajo: "Gdili bomo te tvice in jih spodili in pase domovine. Mi hočemo mir!" Tako je v stroki v Vietnamu. Podpirajo se v starih bunkerjih učijo, paradi pa mlajši brata, mlajšila in vse kar je potrebno, da pomagajo osvoboditi domovine. Vsebujejo hrabrost, dejanja. Velikokrat gledamo na cesti ali na pločniku razstrela zemlja, ki nas spominja na Vietnam, na lačne stroke, ki bi očarili dali tudi življenje, kaj storijo so hruba. Če bi ob metanju hruba stran, stroki pomislil na trpljenje in stradanje v Vietnamu, bi hrub pa je pojedel ali pa ga odmerel domov. Če pomislimo, kako živijo stroci v Vietnamu, ki s strahom čakajo, kdaj bodo prišli sovražniki, jih odpeljali v kapor ali pa pobili, se nam lahko znevo. V temu solidarnosti moramo tudi mi pomagati k njihovi svobodi. Ker pa se ne moremo boriti s njimi, se jih moramo vsaj spomniti in lepo misliti in se poboljšati.

Želimo Vietnamcem svobodo in tako lepo življenje, kot ga imamo mi.

Biserka Šibar
6. b razred

Minuli teden je bil teden solidarnosti s
Vietnamom. V našem razredu smo to solidarnost
izrazili tako, da smo vsi prinesli po en di-
mar in vsaki je napisal spis o Vietnamu.

Velikokrat pomislim, kako se godi otrokom v
Vietnamu. Oni se morajo boriti za vsak košček kru-
ha. Čeprav imajo šolo v bunkerjih, ali pa v starih kdi-
bah, radi hodijo v šolo. Vendar so v nevarnosti,
kdaj jih bo napadel sovražnik. Ali pa to vse, kar je
načinje. Otroci nimajo mater, niti očetov, velikokrat
pa imajo pokram tudi dom. Tako se morajo tudi
otroci boriti za svobodo.

Ljudje v Vietnamu se borijo tako ali pa še bolj,
kot smo se Jugoslavnici borili proti Nemcem, saj
Amerika neče prenehati s vojno. Ko so bile volit-
ve za novega predsednika Združenih držav Ame-
rike je Nikson razglasil, da bo ustavil vojno, ker
si Vietnamci žele svobodo, so spet glasovali za Kli-
nsona. Ker pa se vojna še nadaljuje, vem, da je
bila to samo Niksonova prevara. Mislim, da se bodo
Vietnamci borili za svobodo do zadnjega diha. Zgledod
se bom po njih, če bo treba braniti našo demovino.

Želim, da bi ZDA menhale s vojno in da bi Vietna-
mci imeli tako svobodo, kot jo imamo mi.

Ludvik Kluk 6.b. razred.

Večkrat premišljujem o vietnamskem ljud-
stvu, ki živi v taki bedi, pa vseeno me vna puš-
ke v konuco, ko se boru za svobodo.

Uduši se mi neprestano ponavljajo beseda:
Vietnamu. Tisti, ki žive v Vietnamu, ne vedo, kaj
kaj se mi ponavljajo namno ta beseda. V glavi
mi brenčijo misli, kot so: lakota, topljenje, brez-
upno upanje, strah, groza. Dve debeli solzi mi
karsita po licu. Kako bi se jokala, če bi to kaj po-
moglo vietnamskemu ljudstvu! Toda kaj hočem,
če to, kar jaz lahko naredim, meoustavi straš-
no vojno v Vietnamu. Vietnamci se kljub straš-
nim mukam ne odajo. Borijo se do zadnjega tre-
nutka življenja. Če njihovi potomci se bodo lahko
s ponosom spominjali teh ljudi, ki so se s konjo
branili za bomo življenje. Vietnamci so ljudje vred-
ni pohvale.

Kajbolj pa se mi smilijo vietnamski otroci.
Predstavljam si jih, kako čepijo v kakšnem kotičku:
skriti, preplašeni, lačni, premočeni. Kar vidim
majhnega otročička, ki se joka v maminih nau-
sočju. Mama ga tolaži, vendar ne, da je to, kar mu pri-
poveduje, le laž. Iskrice upanja za Vietnamce se mi po-
javi v srcu, ker je veliko govora, da se bo vojna končala.

Ko sem v soli vedela, da bomo prispevali di-
man solidarnosti za Vietnamce, se mi pojavi v srcu
veselje, da lahko tudi jaz nekako pomagam temu
ljudstvu. Želo si želim, da bi se končala vojna v
Vietnamu. To bi se moralo že kdaj naj zgoditi,
saj vojna v Vietnamu traja že dolgo, dolga leta.

Edenka Junglič
b. a. nakred

Vietnam! Kdo še mi slisal te besede? In prav ta beseda vzbuja strah, ker so na njo skrivali vse grozote vojne.

Že desetletja se v Vietnamu pogajajo za mir. Že 16 let jih Američani napadajo in silijo k predaji. Vsak dan znova bombardirajo Vietnam. A Vietnamci so se upli kakor naši partizani. Saj preveč ljubijo svojo domovino, da bi jo na milost in nemilost prepustili tujim gospodarijem.

Najbolj ubogi so tam otroci. Saj so večkrat lačni kot sivi in v večnem strahu pred ameriški bombami. Šolo imajo kar v bunčevjih in se od tam morajo vedno bežati pred sovražnikom. Mnogim izmed njih je vojna več la starše in svoje. Vietnamski otroci ne poznajo mira in sreče, tudi nasmejani in veseli niso, saj jim je vojna vnela vse. So so otroci brez otroštva. Tam ne leži kruh po tleh kakor pri nas. Tam lahko vsak kosček kruha reši človeško življenje, zato tudi pri nas vsako leto abiramo denar za vietnamske otroke.

Ta teden je teden solidarnosti a Vietnamom. Na razredne stene smo nalepili slike in sestavke o vojnikih grozotah ter o pogajanjih za mir v Vietnamu. V tem tednu pa želimo tudi jaz, da bi bil v Vietnamu čimprej mir, saj lahko prav ta vojna sproži tretjo svetovno, ki pa bi pomenila uničenje nas vseh.

Jože Ramovš 6. a

V Vietnamu se že dolga leta borijo za mir v državi. Preganjajo sovražnika, da bi imeli mir.

Spredaj Vietnamci še niso imeli pravega orožja. Bčasni so ga imeli vedno več. Dale so jim ga tudi nekatere miroljubne države. Vsak dan vržejo ameriška letala na tisoče bomb na Vietnam. Nekateri Vietnamci so podnevi kmetje, ponoči pa partizani in pomagajo preganjati sovražnika, ker hočejo mir. Toda sovražne sile ne prenehajo napadati, Vietnamci pa se bojujejo in pogajajo dan in noč. Najbolj ubogi so otroci. Nekateri so ranjeni, drugi so brez staršev, tretje pa preganjajo. Velikokrat so lačni. Veseli bi bili, če bi dobili le skovjico dobrega kruha. Kar ga pa imajo, je včasih tudi korumpljen. Po skrivnih poteh hodijo otroci v šole. Komaj se malo pogovorijo, že prilete letala in mečejo bombe. Otroci morajo iz šole bežati in se skriti. Velikokrat padajo bombe tudi na njihove šole. Otroci ne poznajo pravega otroštva. Ne igrajo se kot mi in nimajo igrač. Če od zgodnjega otroštva so se morali kačeti bojevati. Zelo so ubogi, ker so "otroci brez otroštva". Vsi, starejši in mlajši, si po tako dolgi vojni želijo pravega mira. Večkrat pomislim, kako bi bilo, če bi bila tukaj vojna. Obide me kona in groza. Za vse Vietnamce je glavno geslo še naprej: "Mir!"

Želim, da bi bila ta želja kmalu resnica.

Zdenka Šalehar

6. a nasred

Judi v našem narodu smo
vzeli dimov solidarnosti na Vietnam, da
bi s tem vsaj malo pomagali temu ubo-
gemu narodu.

V tednu solidarnosti v Vietnamu
si še posebno prisluhnemo radiu in tele-
viziji in beremo vesti iz Vietnama. A vse-
mo vedno isto; vojna se nadaljuje, še ved-
no močno bombardirajo in pustošijo kra-
je. Otoci hodijo v šole, ki so globoko
pod zemljo. Vedno so v strahu na starše
in sorodnike ali pa se bojijo bombe, ki
bo padla lahko prav na njihovo šolo,
mesto ali koliba. Ja, mislim, da bi prvi
dan vojne umrlo. Oni pa se borijo za
mir, za pravico, kot smo se borili v naši dr-
žavi nekoč v čemsi. Lepo so doživeli mno-
go porazov, se še vedno ne vzdajo. Borijo se
do zadnjega diha, do zadnje kaplje krvi.
Občudujem ta hrabri narod.

Velim, da bi Vietnamci dočaka-
li svoj mir, na katerega se še desetletja bo-
rijo.

Verica Strukelj 6. 11

Večkrat slišimo za vojno v Vietnamu. To je največji neverjen problem sveta. Ameriški predstavnik ima večkrat pogajanja s predstavnikom Vietnama. Doma vsakih slišim od staryih ljudi, ko pravijo, da iz te moke ne bo kruha, dokler ne bo na Vietnam padla kakšna atomska bomba.

Vietnamski narod živi v bedi in lakoti, kakor so med NOB živel naši stari. Vietnamski narod se mi smili, vendar pa se mi najbolj smilijo otroci. Bojijo se iti na cesto, ker bi jih lahko ustrelili, bojijo se biti v hiši, ker lahko vrak čas pade bomba in podre hišo. Toda mnogi se ne bojijo ne pušk ne bomb in gredo pogumno v solo. Po cesti nosijo letake, na katerih večkrat piše „Dobro Amerikanci!“ in podobno.

Ure to pa mam pove, da so gorote vojne strašne. In ko slišimo po radiu, koliko bomb vržejo na Vietnam, se mam tudi čudno, da je splah še kaj bitij na tisti zemlji. V neki knjigi sem brala željo mladega fanta. Tista želja je bila taka: „Če bi imel milijon denarja, bi ga poslal za vietnamskim otrokom.“ Tudi jaz imam tako željo. In zelo rada bi videla, da bi imeli vsi take želje. Rada pa bi tudi, da bi otroci mečijo kruh na cesto, da bi se spomnili na lačne otroke, ki še živijo v Vietnamu.

V Vietnamu traja vojna že mnogo let. Čeprav Amerikanci venomer napadajo vietnamski narod, se Vietnamci vseeno z veliko ljubavijo do domovine borijo proti Amerikancem. Njihovi glavni cilji so: osvoboditev države, prisvojitve glavnih človeških pravic in preganjanje velikih posetnikov, ki pomagajo Amerikancem.

Večkrat pomislim na otroke v Vietnamu, ki nimajo knjiha, pri nas pa ga nekateri mačejo celo stran. Pomislim na njihovo šolo, ki jo imajo velikokrat kar v bunkerjih in se venomer bojijo, da bi manje padla bomba. Veliko otrok je odšlo v borbo in se skupno z odraslimi borijo za svobodo.

V Parizu tečejo pogajanja. Ko so bile v ZDA volitve, smo ugibali ali bo še nadalje predsednik Nixon ali bodo izvolili novega predsednika. Nixon je rekel, če bo on še nadalje predsednik, da bo ustavil vojno v Vietnamu. Ker je veliko Amerikancev za mir v Vietnamu, so volili Nixona. Toda on je le privaral ljudi in še nadaljuje z bojem.

Želim, da bi se vojna v Vietnamu končala in da bi bili Vietnamci naravno tako svobodni, kot smo mi in bi imeli enake pravice.

Slavko Železnik 6. 6. november

Naša solidarnost
z Vietnamom

Preproste besede

glasilo novinarskega kroška
osnovne šole Sentrupert

šolsko leto 1972/73

leto III.

številka 1

Uredniški odbor:

Miro Brezovar, Zdenka Jurglič,
Bojan Bučinel, Janko Lenič in
Branko Markeljč

Mentorja: D. in J. Zupan

Uprimali: D. Lavrl in Z. Zgonc